



ဆုမြတ်မွန်မွန်

အပျိုဝင်း နှလုံးသားဖြစ်နေသောကြောင့်

အခန်း(၁)

“သဘောကျရဲ့ လား အနှောင်း”

မိုးနှောင်းက ဆယ့်နှစ်ထပ် အမြင့်ကနေ၍ မြင်နေရသော ရန်ကုန်မြို့၏ ရှုခင်းမှာ ဘယ်လောက်များ ငေး မောသက်ဝင်နေမိလဲ မသိချေ။ နောက်က အသံကြားလိုက်သောအခါ လူကဆတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ။ မိုးနှောင်းရဲ့ နောက်နားနီးနီးမှာ လာရပ်သော သူက မိုးနှောင်းကို ပခုံးဖက်တာမျိုး၊ ခါးဖက်တာမျိုး မလုပ်ပါချေ။ အင်းလေ ... အဲဒါကလည်း ...

ဆက်မတွေးဖြစ်တော့ပဲ မိုးနှောင်းက တံတွေးကို
တစ်ချက်မျိုချမိသွားသည်။ ။

“ ဟုတ်”

မိုးနှောင်းရဲ့ “ဟုတ်”က လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်ကပ်ပြီး ထွက်လာသော ဟုတ်အဖြစ် အက်ကွဲကွဲ ထွက်သွားသည် ဟု ထင်သည်။ ။ သူက မိုးနှောင်းရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်ကာ ...

“စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ထားလေ အနှောင်း ... နော်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေ ဘာမဆို ပွင့် ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ မင်းက ပါတနာတွေပဲ”

“ ပါတနာ”

ရုတ်တရက်ယောင်ယမ်းပြီး မိုးနှောင်းပါးစပ်က ထွက်သွားမိသည် ။
ပါတနာ ... ပါတနာတဲ့ လား။ ဪ ... နားဝင်ချို့အောင်
ပြောတတ်လှချည်လား ဦးထန်မိုးရယ်။

“ဟုတ်တယ် ... ပါတနာတွေလို့ ပဲ သတ်မှတ်ထားပါ အနှောင်း။ ကို
ယံတို့ က တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို တစ်ယောက်ဆီမှာ
ရှာဖွေကြရမယ့်သူတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်လေ ”

မိုးနှောင်းက တွေးတွေးဆဆလေး ပြန်ပြောလိုက်လျှင် သူက သ
ဘောကျဟန်ဖြင့် မိုးနှောင်းရဲ့ လည်တိုင်လေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်လျှင် လူတ
စ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ်သွားရသည် ။ ကိုယ်တိုင်သာ သိနိုင်သောအခြေ
အနေ တစ်ခုကို သူကတော့ သတိထားမိပုံမပေါ်ပါ။

“ကဲ... ကိုယ် ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် တစ်ခုခုသောက်ချင်
တယ်၊ ရှန်ပီနီလေးဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေနိုင်မလား။ ဘားမှာ အစုံရှိတယ်”

“ အေးအေးဆေးဆေးသာချိုးပါ၊ ကျွန်မ စီစဉ်ထားပေးပါ့မယ်”

“ အိုခေ ... သင့်ခံယူ”

သူက အနားမှ ထွက်ခွာသွားပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည် ။ သူမရှိ
တော့မှ ပဲ မိုးနှောင်းဟာ အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝေဝဲကြည့်မိသည် ။
မိုးနှောင်းနေဖို့ စီစဉ်ပေးထားသော အဆင့်မြင့်ကွန်ဒိုကြီးဟာ ရန်ကုန်မြို့
ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ် ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ရှိပါသည် ။ အတွင်းအပြင်ကလည်း ခမ်း
နားရိုးရှင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ရောက်လာသော ဧည့်သည် ဟာ အိမ်
ရှင်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းနိုင်သည် ။ အခန်းအတွင်းမှာ Bar လေး
တစ်ခုကိုပါ ထည့်သွင်း ထားတာကတော့ သူ့စိတ်ကူးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မိုးနှောင်းက ဘားဆီသို့ လျှောက်သွားကာ သူကြိုက်နှစ်သက်သည့် ရှန်ပိန်ပုလင်းကို ပြင်ဆင်ထားလိုက် သည် ။ ပြီးတော့ ဘယ်ရီသီးလေးများကို ဖန်ပန်းကန်လုံး လှလှလေးထဲတွင် စားချင်စဖွယ် ထည့်လိုက်သည် ။ နောက် သူ ကြိုက်သော ပန်းသစ်တော်သီးကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ကာ အစီအရိစိတ်ပြီးနောက် ပန်းကန်ထဲမှာ ထည့်သည် ။ အဲဒီနောက် အိပ်ခန်းရဲ့ ဘေးဘက် မှန်ချပ်ကြီးများ ရှိရာ ရှုခင်းသာဘက်က စားပွဲလေးတွင် ရှန်ပိန် နှင့် အတူ ခင်းကျင်းလိုက်သည် ။

အခန်းထဲရှိ ရေပန်းမှ ရေစီးကျသံနှင့် အတူ သူ့ရဲ့ လေချွန်သံကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားရသည် ။ အား လုံးပြင်ဆင်ပြီးလျှင် မိုးနှောင်းက တယောတေးသွားချည်းသာ ပါဝင်သော CD player ကို ခပ်တိုးတိုးကြားနိုင်သည် ဆိုရုံမျှသာ ဖွင့်လိုက်သည် ။ နောက်တော့ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဆယ်နှစ်ထပ်ရှုခင်းကို ငေးမောနေ မိပြန်သည် ။ ဒီတစ်ခါတော့ အမြင့်ပျံရှုခင်းကို ကြာကြာငေးမောခွင့် မသာတော့ချေ။ တံခါးဖွင့်သံကိုကြားရပြီး နောက် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည် ။ သူက မိုးနှောင်းကို လှမ်းပြုံးပြသည် ။

မိုးနှောင်းကလည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပါသည် ။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်း၊ အောက်ဘက်က တဘက်အဖြူ တစ်ထည်ပတ်ထားသော သူ့ကိုယ်ပေါ်ကနေ မျက်လုံးကို လွှဲလိုက်မိသည် ။ မကြာခင် အနားသို့ ရောက်လာတော့ မည့် သူတစ်ယောက်အတွက် ရှန်ပိန်ကို အဆင်သင့် ပြင်ထားပေးလိုက်သည် ။ ခဏနေတော့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး သည့် ချည်သားဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ သူ ရောက် လာလေသည် ။ သူ သုံးလာသော Body Shop သံလွင်သီး Shower ရနံ့သည် အနားသို့ လာနေပြီဆိုတာ ကြိုသိစေသောအနံ့မျိုး ဖြစ်သည် ။

သူက ရှန်ပီနီကိုသောက်ရင်း ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် “အား” ခနဲ ရေရွတ်သည် ။ မိုးနှောင်းသည် အမြင့်ပျံ ရှုခင်းကို ငေးနေရာမှ အဲဒီအသံကြောင့် အသာအယာ လှည့်ကြည့်မိသည် ။ ခုမှ ပဲ ဦးထန်မိုးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့် မိတာ ဖြစ်တော့သည် ။ ဦးထန်မိုးရဲ့ ပုံစံမှာ အရပ်မနီမ့်မမြင့်မှာ မဝိန်မဝသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည် ။ ရေကူးအားက စားကို ခုံမင်သောကြောင့် သူ့အသက်အရွယ်နှင့် စာလျှင် ဗိုက်မထွက်ချေ။ သူဌေးအရှိန်အဝါကြောင့် လား။ နဂို Power ကောင်းတာကြောင့် လားတော့ မသိ။ သူ့ပုံစံဟာ ကြည့်ကောင်းသည် ဟု မြင်မိသည် ။

“ကိုယ့်ကို ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ အနှောင်း”

အနှောင်း...တဲ့ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနာမည် မခေါ်စေချင်ပေ။ ဒီနာမည်ကို အမေကလည်း ခေါ်သည် ။ သို့သော် ... အမေနဲ့ ဦးထန်မိုးသည် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိတောင်မသိကြပေ။

“ကျွန်မ ဦးထန်မိုးကို ခုမှ ပဲ သေချာကြည့်မိလို့ ပါ”

“ဟုတ်လား ... အင်း ... ခါတိုင်းက ဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်မှ မရှိတာပဲလေ”

သူကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် မိုးနှောင်းကတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ် သွားသည် ။ ဘယ်သူ့ကို လွမ်းဆွတ်ရမှန်း မသိသော ခံစားချက်မျိုးဖြင့် ရင်ထဲမှာ ထိုင်းမှိုင်းသွားသည် ။ တကယ်ဆို ဒီလိုသာယာ ယစ်မှုးဖွယ်ကောင်းသော အနေအထားလေးဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သာဆို လျှင် ဘယ်လောက် ရင်ခုန်ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းမလဲ။

ခုတော့ ။

“ရှန်ပိန် နည်းနည်းသောက်ပါလား အနှောင်း”

သူ ကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးသည် ။ အနှောင်းဟာ အရက်တွေ ဘီယာ တွေ သောက်လေ့ သောက်ထ မရှိပေ မယ့် ဒီတစ်ခါတော့ သောက်မိသည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးနှောင်း မူးပြီး ဘာမှန်းမသိတော့ရင်လဲ ကောင်းတာပဲလေ၊ မိုးနှောင်းက ရှန်ပိန်ကို တစ်မိမိသောက်ရင်း သွေးတွေက ပူနွေးလာကာ ဦးထန်မိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိ ပြန်သည် ။

သူကလည်း မိုးနှောင်းကို ပြုံးပြီးပြန်ကြည့်နေသည် ။ တကယ်ဆို ဒီလိုရမ္မက်ဆန်တဲ့ အကြည့်မျိုးကို အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ မိုးနှောင်းက ရှက်ရွံ့ရင်မဆိုင်ရဲ ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး လား။ ရည်းစားတစ်ယောက်တော့ ထားဖူး သော်လည်း အဲဒီရည်းစားနဲ့ ပါးလေးနမ်းရုံက မပိုခဲ့သော မိုးနှောင်းအတွက် ဒီလူနဲ့ ဒီလိုဆုံတွေ့ချိန်မှာ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားနေရမှာ လေ။ ဒါပေမဲ့ မိုးနှောင်းမှာ ရှန်ပိန်သောက်ထား၍ ရီဝေဝေဖြစ်နေသည့် ခံစားချက်မျိုးမှ လွဲ၍ ဘာမှ ရှိမနေပါ။

ဦးထန်မိုးနှင့် မိုးနှောင်းသည် လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်တည်းက သိကျွမ်းခဲ့ရပေမယ့် အတူမုန့်စား၊ စကားပြော၊ တစ်ခါတလေ သူ အရက်သောက်နေစဉ် ဘေးမှာ အမြည်းထိုင်စားပေးရုံကလွဲပြီး အထူးတလည် ပတ်သက်ရင်းနှီးတာမျိုး မရှိခဲ့သေးချေ။ သူက မိုးနှောင်းကို စောင့်ကြည့်လေ့လာနေတာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဲဒီထဲက မိုးနှောင်း ရင်တွေ နာကျင်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့ကတော့ သူ စနစ်တကျ စီစဉ်ထားသည့် အတွက် နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် စတင်ဆုံစည်းကြတာဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့လည်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာကျင်စရာတွေရှိနှင့် နေခဲ့ပြီးသော မိုးနှောင်းဟာ စိတ်လှုပ်ရှား ဆန်းကြယ်တာမျိုး ရှိမနေတော့ပါ။

ဘယ်ရီသီးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်၊ ရှန်ပိန်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေသော မိုးနှောင်းကို သူက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ ...

“သောက်လှချည်လား အနှောင်း။ ကြိုက်လို့ လား”

“ကြိုက်တော့ မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သောက်ချင်စိတ်လည်း ဖြစ်တယ်”

မိုးနှောင်းရဲ့ ဒဿနဆန်သော စကားကို သူက အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။ နောက်တစ်ခွက် ထပ်မောမည်ပြင်သော မိုးနှောင်းရဲ့ လက်ချောင်းများကို ရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် လေထဲမှာ တန့်သွားရ သည်။ နှစ်ဦးသားဆုံတွေ့ကြသော အကြည့်များဟာ မျောလွင့်နေတဲ့ တိမ် ဖြစ်ပါသည်။

“မသောက်ပါနဲ့ တော့ အနှောင်း”

မိုးနှောင်းရဲ့ လက်ချောင်းများကို ပို၍ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း သူက တိုးတိုးပြောသည်။ မိုးနှောင်းကို ကြည့် နေသော သူ့မျက်လုံးများ ထဲတွင် သာယာမှုထံ အပြေးအလွှားသွားချင်သော အရိပ်အယောင်တွေကို တွေ့မြင်နေရ သည်။ အင်းပေါ့လေ... သူ မိုးနှောင်းဆီက လိုချင်တာ အဲဒီသာယာမှုပဲဟာ။ မိုးနှောင်း ဘာကိုမှ မခံစားချင်တော့ စွာဖြင့် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပိတ်ချလိုက်သည်။ ဝင်သက်ထွက်သက် တစ်ခုက မိုးနှောင်းရဲ့ လည်တိုင်နားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေခဲ့သည်။

တယောသံခပ်ခွဲခွဲသည် အခန်းထဲတွင် လွှမ်းဆွေးစွာ လွင့်ပျံဆဲ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၂)

သိစိတ်နှင့် မသိစိတ်တို့ တစ်ထပ်တည်းကျ ကပ်ငြိစဉ်ဝယ် သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ။ အိပ်ရာနီးသွားပြီ ဟူသောအသိဖြင့် အနည်းငယ် လူးလွန်မိလျှင် သူ့လက်တစ်ဖက်က တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လက်မောင်းကို သွား ထိသဖြင့် သူတောင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ပြီးတော့မှ သူ သတိထားမိတာက ဪ ... အနှောင်း ပေပဲဟု ။ ခါတိုင်း ရက်ပေါင်းများစွာ လပေါင်းများစွာ တစ်ယောက်တည်းအိပ် ... ပြီး တစ်ယောက်တည်းနိုးလာတတ် သော သူ့အတွက် အနှောင်းကို သတိမထားမိတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။

သူက အနှောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ။ အနှောင်းသည် သူ့ဘက်သို့ နောက်ကျောပေးထား ကာ စောင်ကိုရင်ဘတ်ထိခြုံလျက် ဘေးတစောင်း အိပ်နေသည်။ ။ ကြိုးတစ်ချောင်းတပ် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လေး ကို ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ သူမလက်မောင်းလုံးဝန်းဝန်းလေးကို အရှင်းသား တွေ့မြင်နေရသည်။ ။ ကျောလယ်ထိရှိ သော ခွေခွေနေသည့် အညိုရင့်ရောင် ဆံနွယ်ထွေးများမှာ ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ကြဲပြန့်နေပြီး အိပ်နေပုံသည် Skin Care ကြော်ငြာထဲက မော်ဒယ်လိုလို ဒါမှ မဟုတ် အားဆေးကြော်ငြာထဲက မင်းသမီးလိုလိုဖြစ်သည်။ ။

အင်း ... အနှောင်းတဲ့။ ။ သိပ်လှတယ်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ဘယ်နေရာက ဆွဲဆောင်မှုရှိမှန်းမသိ ရှိနေ သောကောင်မလေးတစ်ယောက်

ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သေချာတာကတော့ Body Structure အရမ်းမိုက်တဲ့ ကလေးမ ဖြစ်သည်။ ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နီးမသွားစေချင်သော စေတနာဖြင့် သူက အိပ်ရာမှ အသာအယာ ထွက်လိုက်ပါသည်။ ။ ကြည်လင်နေသော ရေချိုင့်ထဲက ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို ယူ သောက်လိုက်ပြီး ခန်းဆီးလိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ။ အလှဆုံးသော အနေအထားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ရှုခင်းက ကြိုဆိုပါသည်။ ။ သူ ထသောအချိန်ဟာ နံနက်ခြောက်နာရီခွဲ။ ညဘက် ဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျ နောက်ကျ မနက်ကိုတော့ ခြောက်နာရီခွဲမှာ ပုံမှန် နိုးလေ့ရှိသည်။ ။

အနှောင်းကတော့ စောစောထမည့် ပုံ မပေါ်ပါ။ သူက အောက်ထပ်မှာ ရှိသော Gym မှာ သွားကစားမှာ မို့ သူမအတွက် စာတိုလေးတစ်စောင်ရေးကာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်တွင် ဖိပေးခဲ့သည်။ ။ ပြီးတော့ အားကစား ဝတ်စုံကိုလဲကာ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ။ ကျန်းမာမှ အလုပ်လုပ်နိုင်မည် ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားသော သူ့အတွက်တော့ နေ့စဉ် Exercise လုပ်ခြင်းသည် အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍတစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

နာရီဝက်လောက် ချွေးထွက်အောင် ကစားပြီးချိန်မှာ ပဲ သူ့ထံသို့ ဖုန်းတစ်ကော ဝင်လာသည်။ ။ သူ့ပါတ နာ ကိုအောင့် ထံမှ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ သူက ရွှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

“မောနင်း ... ကိုအောင်”

“ဟား ဟား ... ခင်ဗျားအတွက်တော့ ဝှဒ်ပြီး မောတဲ့ နင်းဖြစ်မှာ ပါ။ ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ် ? ... ဟား ဟား ဟား”

အလကားနေရင်း အသံဝါဝါကြီးနှင့် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်

တတ်သော ကိုအောင် အသံကြောင့် သူ ပိုပြီး မြူးထူးရသည်။ သူနှင့် အနှောင်း အခြေအနေကို အသိဆုံးက ကိုအောင်ပဲ ဖြစ်သလို ဆုံစည်းစေခဲ့တာ လည်း ကိုအောင်ကြောင့် ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဆိုပါတော့ ကိုအောင်ရာ။ Where r u ?”

“ဒီနေ့ ကိုယ် ဂျိမ်း ရိုက်တယ်လေ”

“ဪ ... ဪ ... ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ Gym မှာ ”

“မိုးနှောင်းရောလား”

“ဟက် ... သူ ဘယ်နှီးနှီးမလဲ”

“

ကိုအောင်က သူ့ကို အနည်းငယ် ညစ်ညမ်းသောဟာသဖြင့် နောက်လိုက်သည် မို့ သူက တဟားဟား ရယ်မိသည်။

“Relationship ကရော ဘယ်လိုနေလဲ”

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အမြဲတမ်း ရီဝေဆွေးလျသလို ရှိနေသည့် အနှောင်းရဲ့ ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာ သည်။ သူအရင်က ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် ကောင်မလေးတွေလို တယုတယတွေ၊ အကဲပိုတာတွေ၊ Sexy တွေလုပ် ပြနေတာမျိုးတွေ မရှိပါ။ စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရကတည်းက တစ်ခုခုကို တွေးတွေးဆဆဟန်လေးဖြင့် အမြဲငေးမော နေတတ်သည့် ဒီကောင်မလေးဟာ သူတွေ့ဖူးခဲ့သည့် တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် ဘယ်နေရာကမှ မတူချေ။ စတွေ့ကတည်းက အထင်သေးလို့ မရအောင်၊ အထင်မသေးရက်အောင် သူမရဲ့ ပုံစံနှင့် ဘဝပေးအခြေအနေက တသီးတသန့် တည်ရှိနေခဲ့လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊

သူက

အေးဆေးတယ်။

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားအထင် မှန်မှာ ပါ။ မိုးနှောင်းလွန်က အဆိပ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လောက်ပါ ဘူး၊ အဆင်ပြေပါစေဗျာ ...ရေရှည်လက်တွဲလို့ ရပါစေ၊ ဘယ်အလုပ်မှာ မဆို စေတနာပါရင် အကောင်းဆုံးပဲပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မှ လား။”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကိုအောင်ကတော့ဗျာ”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ကဲရီးအွန် ... ကိုယ်လည်း ဆက်လုပ်ရှားလိုက်ဦးမယ်။ ဆီးယူ”

“အိုခေ ... ဆီးယူ ကိုအောင်”

သူက ဖုန်းပိတ်လိုက်သည် ။ အဲဒီနောက် Gym ဆက်ကစားပြီးနောက် အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ပါ သည် ။ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ဖြင့် ဖွင့်ရသည် မို့ သူက တံခါးကို ကိုယ့်ဘာသာဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည် ။ အခန်းထဲတွင် သူမက အိပ်ပျော်နေဆဲ ဖြစ်တာမို့ သူက တစ်ချက်ပြုံးမိသည် ။ အဲဒီနောက် ချွေးတိတ်အောင်စောင့်ရင်း TV ဖွင့်ကာ သတင်းကြည့်နေမိသည် ။ ခဏနေတော့ သူရေချိုးပါသည် ။ ရေချိုးရင်းနဲ့ ဗိုက်ဆာတာကို သိသိသာသာ ခံစားလာ ရသည် ။

အင်း ... အိမ်မှာ ဆိုရင်တော့ ဒေါ်မြညွန့်က သူ့အတွက် သူနှစ်သက်သော Breakfast အမျိုးမျိုးကို မရိုး ရအောင် စီစဉ်ထားပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ အနှောင်း စားဖို့ တောင် သူက စီစဉ်ပေးရဦးမည့် ပုံ။ အင်းပေါ့လေ ... ကွာတာကတော့ ကွာသည် ။ သူရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာချိန်ဝယ် သူမကို ရန်ကုန်မြို့ကြီးအား အမြင့်ပျံရှုခင်းမှ ငေးမောနေပုံကို နောက်ကျောပေး အနေအထားဖြင့် တွေ့မြင်ရသည် ။

ဆံပင်တွေကို တစ်ဖက်သို့ စုသိမ်းကာ ရှေ့ဘက်မှာ ပုံချထားပြီး လက်ပိုက်၊ မတ်တတ်ရပ် အနေအထား ဖြင့် ရှိနေသော သူမဟာ တံခါးဖွင့်သံကြားရ၍ ထင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ။

“နိုးငြိလား”

“

အင်းလား၊ အဲလား၊ အမ်းလား၊ မသဲကွဲသော နှုတ်ခမ်းမဖွင့်သည့် အမူအရာဖြင့် သူမက ခေါင်းညိတ်ပြ သည် ။ သူမကြည့်ရသည် မှာ မျက်နှာတောင် သစ်ရသေးဟန်မတူပါ။ အဆီဥသလို ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာမှာ အိပ်ရေးဝထားဟန်ဖြင့် ဖူးပြည့်နေသည် ။

“ရေချိုးမလား”

“မချိုးသေးဘူး၊ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်”

သူမက ပြောရင်းနဲ့ သူ့အနားက ဖြတ်လျှောက်သွားသည် ။ သူက သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ် ကိုင်ဆွဲထားမိပါသည်။ ။

“အနှောင်း”

သူမက သူ့ကို အကြည့်များ ဖြင့် ပြန်ထူးသည် ။ အဲဒီလို ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးမျိုးကို ဒီတစ်ခါပဲ သူ တွေ့ဖူးပါသည် ။ တကယ်ကို မျော့မျော့လွင့်လွင့် အကြည့်မျိုး။

“မင်း အဆင်ပြေပါတယ်နော်၊ အစစအရာရာပေါ့”

“ခုထိတော့ ပြေနေတုန်းပဲ”

သူမစကားကို သူက အရမ်းသဘောကျသွားမိသည် ။ သူမရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုဆိုတာ အဲဒီလိုမထင်တဲ့ စကား လုံးလေးတွေလည်း ပါတတ်ပါ

သည် ။

“အိုခေ... ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုယ် ဗိုက်ဆာတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာစားစရာရှိလဲ”

သူမက သူ့ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါနယ် မျက်လုံးပြူးကြည့်သည် ။
ပြီးတော့ ရယ်ဟဟ ပုံစံဖြင့် ...

“ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို မနေ့ကမှ ဦးထန်မိုးခေါ်လို့ ရောက်လာတာလေ”

“အားရှ် ... ဆောရီးကွာ ... ကိုယ်မေ့သွားတယ်။ ဒီလိုဆို မင်းရော ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“စားမယ်ဆိုလည်း ရတဲ့ အခြေအနေမှာ မစားရသေးဘူးဆိုလည်း နောက်တစ်နာရီလောက် စောင့်လို့ ရ တဲ့ အနေအထားမျိုးပေါ့”

သူမဟာ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး။ စကားမပြောချင်ရင်လည်း တစ်ခွန်းတလေတောင် ပြောရမှာ ဝန်လေးသလို ပြောချင်ရင်လည်း သိုင်းဝိုင်းပြီး ပြောဆိုတတ်တာမျိုးမို့ နည်းနည်းတော့ နားလည်ရခက်ပါသည် ။

“အင်း...ကိုယ့်ဒရိုင်ဘာကို Breakfast တစ်ခုခု လာပို့ခိုင်းမှ ပဲ။ မင်း ဘာစားချင်လဲ”

“ဘာစားစား ရတယ်လို့ ပြောရင် ဦးထန်မိုး ပိုသဘောကျမလား။ တကယ်တမ်းက ကျွန်မစားချင်တာ မုန့်ဟင်းခါး”

သူက သဘောကျလွန်း၍ နှာခေါင်းထဲမှ လေထွက်ရုံ ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည် ။ သူမက ထပ်ပြောသည် ။

“အတိအကျ ပြောရရင် စံပြဒေါ်ကြည်မုန့်ဟင်းခါး”

“အိုခေ...အိုခေ...ရစေရမယ်။ ကဲ ... မင်းရေချိုးရင်း စောင့်လိုက်ပေါ့

”

သူမက လှစ်ခနဲ ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ အားကစားဘောင်းဘီပျော့ပျော့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူမရဲ့ နောက်ပိုင်းအလှကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ဒီလောက်ဆို မဆိုးပါ။ သူ့ကိုတယု တယတွေ မနေပေးပေမယ့်လည်း ဒါကတစ်မျိုးတစ်ဘာသာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည် ဟု ထင်ပါသည် ။

ဒီနေ့ဟာ သူ အားလပ်သော Super Sunday ဖြစ်တာမို့ သူမနှင့် အတူတူ ရင်းနှီးမှုထပ်ယူဖို့ လိုပါမည်။

* * *